

er det rigtigt, at man ikke har haft tilstrækkelig kyndige Fyrbødere om Bord, saa mener jeg, at man der har tilstrækkelig Forklaring, og saa falder Ansvar et ikke saa meget paa de Folk, som have maattet lade Livet, men paa dem, som ikke have forandret disse Forhold, saaledes at Faren kunde have været udelukket. Jeg vil derfor anmode om, at Resultatet af den Undersøgelse, der formentlig maa have fundet Sted, maa blive bekendtgjort for Folketinget. Efter min Mening hænger dette Spørgsmaal sammen med de af mig omtalte om de lave Lønninger.

Resumeet af disse mine Betragtninger kommer til at munde ud i følgende: 1) Kommissionens Arbejdstidsberegning hviler paa et urigtigt Grundlag for Orlogsværftets Vedkommende. 2) Tabellerne og Teksten ere tendentiøse. 3) Der er Regnefejl deri. Hvor langt disse gaa, ved jeg ikke. Dertil kommer, som jeg har nævnt, at man ikke af de Tal, der ere stillede op for Burmeister & Wain og Centralbaneværkstederne og for Arbejdsgiverforeningen, kan se, hvor lang Tid de Folk have arbejdet for at naa den Løn, som er angiven til Sammenligning med Orlogsværftets. I den Skrivelse, som jeg omtalte før, og hvor en Statistiker gør Rede for hans Behandling af denne Sag, er ogsaa nævnt, at han og jeg henvendte os til den højtærede Forsvarsminister med Anmodning om at faa disse Tal udleverede. Det er muligt, at noget saa højofficielt som saadanne Tal ikke kan udleveres til saa almindelige dødelige som den omtalte Statistiker og mig, men man skulde dog antage, at man havde saa god en Tro til sine Tals Rigtighed, at man turde lade dem underkaste en fuldstændig objektiv Bedømmelse, og derfor foreslog vedkommende Statistiker og jeg, at man skulde overlade Materialet til Behandling i Statens statistiske Bureau. Hertil sagde Ministeren imidlertid Nej. Jeg synes, at saaledes kan en Minister ikke stille sig, naar der nu er pillet saa meget ved denne Statistik, at man efter min Mening ikke kan være bekendt at møde frem med den som Grundlag for en Sammenligning og Beregning med Hensyn til Lønningerne for Orlogsværftet og andre Steder. Jeg synes, at man maa være kommen dertil nu, at Ministeren maa sige: Ja, efter dette vil jeg ikke længere undlade at give disse Tal til Statistisk Bureaus Behandling. Under denne Forudsætning vil jeg gerne give et godt Raad med til dem, som skulde behandle disse Tal, nemlig at man gør Adskillelse mellem almindelig

Dagløn, Akkordbetaling, Overarbejdspenge, Sygdomsforsømmelser og Ferier og selvfølgelig angiver, hvor der er 8 og 16 Aars Tillæg o. s. v. Alt det maa stilles op for sig, og jeg kunde tænke mig, at man opstillede disse Tal — der er vist kun ca. 800 Arbejdere i alt — i en Protokol og saa samlede dem enkeltvis i forskellige Rubrikker og til Rigsdagens Brug lod trykke en kort Statistik, som med objektive og rigtige Tal viste Lønningerne paa en saadan Maade, at man kunde sammenligne dem med Lønningerne andre Steder. Men for saa vidt man vil anføre Tal til Sammenligning, henstiller jeg, at man benytter de nyeste Tal. I 1909 havde de paa Orlogsværftet den samme Løn som nu, men i de private Virksomheder ere Forholdene forandrede, og man maa derfor have de nyeste Tal. Jeg vil meget henstille, at det sker, thi først saa bliver man i Stand til at danne sig den rigtige Mening om, hvorledes Stillingen er med Hensyn til Lønningerne ude paa den Anstalt, som jeg har talt saa meget om, og jeg vil ligeledes henstille, at Ministeren derefter fremkommer med et Lønningsforslag.

Saa har jeg en Bemærkning til den højtærede Forsvarsminister vedrørende de private Arbejdere. Det er kun en almindelig Henstilling. Den højtærede Minister vil naturligvis ikke glemme — men jeg vil dog gøre udtrykkelig opmærksom derpaa —, at det, jeg her har talt om, var kun de faste Arbejdere, idet jeg mener, at de have en særlig Stilling, og at de derfor, da man stiller visse Krav til dem, maa behandles som Tjenestemænd, medens de private Arbejdere derimod maa behandles som saadanne. Jeg vil derfor henstille, at den højtærede Minister, naar han kommer i sit Rige og skal beskæftige sig med disse Spørgsmaal, ikke vil glemme dem, men tage alt det Hensyn til dem, som det er muligt.

Hvad jeg her har nævnt, vil naturligvis koste Penge, thi man faar jo ingenting for intet. Derimod vilde jeg gerne nævne et lille Ønske, som jeg ganske vist har nævnt tidligere, men ikke har faaet opfyldt, og hvis Gennemførelse intet vil koste. Det er fra Kvartermændene og Formændene paa Orlogsværftet. De have nu, ligesom det faste Mandskab, en Ferie paa 6 Dage, men de have meget ønsket at blive stillede ligesom Folkene paa Kontorerne. Deres Ansvar, deres Arbejde er saa sandt ikke mindre end de andres, og det, at de faa 12 Dages Ferie, vil efter deres Udtalelser ikke medføre en Øres Udgift for Ministeriet, idet de tilbagevæ-